

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 20/2021
27.01.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Милунке Цветковић, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због три кривична дела увреда из члана 170. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Милољуба Јовичића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Ивањици К.бр.205/19 од 07.02.2020. године и Вишег суда у Чачку Кж1.бр.81/20 од 07.07.2020. године, у седници већа одржаној дана 27.01.2021. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Милољуба Јовичића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Ивањици К.бр.205/19 од 07.02.2020. године и Вишег суда у Чачку Кж1.бр.81/20 од 07.07.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ивањици К.бр.205/19 од 07.02.2020. године окривљени АА је оглашен кривим због извршења три кривична дела увреда из члана 170. став 2. у вези става 1. КЗ, па су му за наведена кривична дела претходно утврђене појединачне новчане казне у износу од по 40.000,00 динара и затим је окривљени осуђен на јединствену новчану казну у износу од 120.000,00 (стодвадесетхиљада) динара коју је дужан да плати у року од 3 месеца од дана правноснажности пресуде, а уколико то не учини иста ће бити замењена казном затвора и то тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора.

Истом пресудом окривљени је обавезан да плати суду на име паушала износ од 10.000,00 динара у року од 15 дана по правноснажности пресуде, под претњом принудне наплате. Одређено је да ће суд о трошковима кривичног поступка које окривљени треба да плати приватним тужиоцима одлучити накнадно посебним решењем, сходно члану 262. став 2. ЗКП. Приватни тужиоци ББ, ВВ и ГГ су ради остваривања имовинскоправног захтева упућени на парницу.

Пресудом Вишег суда у Чачку Кж1.бр.81/20 од 07.07.2020. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА и потврђена је пресуда Основног суда у Ивањици К.бр.205/19 од 07.02.2020. године.

Бранилац окривљеног АА - адвокат Милољуб Јовичић поднео је захтев за заштиту законитости само против пресуде Вишег суда у Чачку Кж1.бр.81/20 од 07.07.2020. године, а из садржине захтева произилази да се побијају обе правноснажне пресуде, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине другостепену пресуду и предмет врати другостепеном суду на нову одлуку по жалби окривљеног или да укине и првостепену и другостепену пресуду и предмет врати првостепеном суду на нови поступак и одлуку или да преиначи првостепену и другостепену пресуду тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе за кривична дела за која је оглашен кривим, те обавезати приватне тужиоце да окривљеном плате трошкове који су тражени у завршној речи, увећане за трошкове састава захтева за заштиту законитости у износу од 79.200,00 динара по Адвокатској тарифи.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Наиме, бранилац окривљеног АА захтев за заштиту законитости подноси због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП која је општег карактера, при чему формално не означава ни једну повреду закона из члана 485. став 4. ЗКП, али се из образложења захтева закључује да је исти поднет због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП. Ово имајући у виду да се у захтеву истиче да у радњама окривљеног, наведеним у изреци пресуде, у односу на приватне тужиоце ВВ и ББ уопште нема радње кривичног дела увреда, јер нема ни једне увредљиве речи која се односи на ову двојицу приватних тужилаца, а везано за приватну тужиљу ГГ нема никакве намере вређања и омаловажавања, јер поруке које је окривљени објавио на друштвеној мрежи Фејсбук представљају његов вредносни став и мишљење о приватним тужиоцима, односно њихову критику од стране окривљеног, а такође се истиче и да у изреци пресуде није јасно описана кривица окривљеног.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Кривично дело увреда из члана 170. став 2. Кривичног законика чини онај ко увреди другог путем штампе, радија, телевизије или сличних средстава или на јавном скупу.

Имајући у виду цитирани законски опис бића кривичног дела увреда из члана 170. став 2. у вези става 1. КЗ, то, по налажењу овога суда, из чињеничног описа

кривичних дела утврђеног у изреци првостепене пресуде, јасно и недвосмислено произилази да се у описаним радњама окривљеног АА стичу сва битна законска субјективна и објективна обележја три кривична дела увреда из члана 170. став 2. у вези става 1. КЗ, за које је окривљени правноснажно оглашен кривим и осуђен. Ово имајући у виду да речи које је окривљени навео у порукама које је објавио на друштвеној мрежи Фејсбук, преко свог Фејсбук налога, а које је поставио на званичном налогу емисије „...“ са ТВ ..., а које су наведене у изреци пресуде и односе се на приватне тужиоце и то на све приватне тужиоце речи да су смрадови „...“, те на приватног тужиоца ББ речи „... ББ“, приватног тужиоца ВВ речи „...!“ , као и приватну тужиљу ГГ речи „... .. ову са ..., лаже, маже и завађа народ. ...!“ и по оцени овога суда објективно представљају увредљиве речи јер омаловажавају личности приватних тужилаца и штете њиховом угледу и части, тако да је и по оцени овога суда окривљени наведеним увредљивим речима увредио приватне тужиоце. Поред тога, супротно наводима браниоца окривљеног, у изреци правноснажне пресуде јасно је описана кривица окривљеног у смислу члана 22. став 1. КЗ, обзиром да је наведено да је окривљени био у урачунљивом стању, да је био свестан предузетих радњи и да је дела хтео за своја (директан умишљај) и знао да су забрањена. По налажењу Врховног касационог суда, као неосновани оцењују се наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног којима се указује да је правноснажном пресудом на штету окривљеног учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

У осталом делу захтева за заштиту законитости, указујући да у изреци пресуде нису конкретизоване и јасно разграничене радње окривљеног према сваком приватном тужиоцу посебно, због чега се не зна на ког се приватног тужиоца која радња односи, те да је нејасно у чему се огледа дрскост и безобзирност окривљеног при вређању приватних тужилаца, као и да је нејасно у ком контексту су у изреци пресуде унете и речи које немају никакве везе са приватним тужиоцима, већ са трећим лицима, бранилац окривљеног, по налажењу овога суда, у суштини указује на неразумљивост изреке првостепене пресуде, односно на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, а што није дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног, односно његовог браниоца у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, па Врховни касациони суд ове наводе захтева није ни разматрао.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда закона на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Милољуба Јовичића, то је Врховни касациони суд на основу члана 491. став 1. ЗКП наведени захтев браниоца окривљеног одбио као неоснован.

Записничар-саветник
Снежана Лазин, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић